

Interjú Várhelyi Rezsővel, a KÖBAL nyugalmazott igazgatójával, az OMBKE tiszteleti tagjával

Várhelyi Rezső okleveles gépészmérnök 1924-ben Temesváron született. Temesváron és Budapesten tanult, a középiskola utolsó két évét az Arpád Gimnáziumban végezte, ott érettségizett, majd a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen okleveles gépészmérnöki diplomát szerzett. 1950-től 1955-ig a Magyar Alumínium- és Könnyűfémipari Kutató Intézetben beosztott kutatói feladatokat látott el. 1969-ig a Kőbányai Könnyűfémű fémérnöke, illetve műszaki igazgatóhelyettese, majd 1986-ban történt nyugállományba vonulásáig annak igazgatója volt. Közben 1974-ben és 1975-ben a Magyar Alumíniumipari Trösztnél a termelési vezérigazgató-helyettesi munkakört látta el. 2012 júniusában Molnár István beszélgetett vele.

– Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesülettel?

– Amikor az abszolutóriumom megvolt a Műegyetemen, azt követően alkalmaztak a Mechanikai Technológiai Tanszéken, melynek gépműhelyében voltam tervező, szerkesztő. Másodállásban pedig a Magyar Alumínium- és Könnyűfémipari Kutató Intézetben dolgoztam, és annak osztályvezetője, dr. Domony András úr hívott az egyesületbe 1948-ban.

– Amikor beléptél az egyesületbe, mit tudtál az egyesületről? Volt ismereted arról, hogy az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület milyen egyesület, mivel foglalkozik, milyen hagyományai vannak?

– Úgy érzem, szerencsés ember voltam, hogy bekerültem az egyesületbe. A Lónyai utcában volt akkor az egyesület székháza, ahol rendszeresen összegyűltek az akkori idők „nagy öregjei”, és én fiatal, végzős mérnökként ott lehettem mellettük, hallhattam a vitáikat, észrevételeiket, hallhattam az egyesületi munkával kapcsolatos tevékenységüket. Egy olyan környezetbe csöppenem bele, ami az életem meghatározója lett, hiszen ott ismertem meg azokat a magaviseleti elvárásokat, azokat a gondolatokat, amivel az akkori bányász-kohász egyesület vezetősége rendelkezett. Ez egy életre szóló iskola volt, ami tulajdonképpen a sorsnak köszönhető, illetve Domony Andrásnak, aki engem oda elvitt.

– Mennyire volt a bányász-kohász egyesület az ötvenes években politikamentes, vagy a politika beleszólt az egyesület életébe?

– Ismereteim és visszaemlékezésem szerint politikáról sosem volt szó abban az értelemben, hogy melyik párt mit tesz. Ez fel sem merült a beszélgetésekben, véleménycserékben. A bányász-kohász hagyományok beépülése, gondozása, a különböző szakmai gondolatok, a legkülönbözőbb területekről felmerülő műszaki problémák vitája, megbeszélése folyt. Semmiféle politikai dolog nem volt.

– Amikor odakerültél, milyen feladatokat, megbízásokat kaptál? Azt tudjuk, hogy a későbbiekben nagyon komoly funkciókat töltöttél be az egyesületben.

– Ott semmiféle feladatot nem kaptam. Nagy megtiszteltetés és öröm volt számomra, hogy egyáltalán ott lehettem.

– 1972-től 1985-ig a Fémkohászati Szakosztály elnöke voltál, és mint a szakosztály elnöke, számos konferencia rendezését kezdeményezted, illetve részt vettél azokon. Hallhatnánk valamit az alumínium konferenciákról és a pigment szimpóziumokról?

– Ezt nagyon fontos területnek éreztem, és úgy is kezelttem. Alkalmam volt öt nemzetközi alumínium konferenciát (1955, 1963, 1972, 1978, 1985) rendezni, mint főrendező, majd később négy nemzetközi pigment szimpózium (1976, 1982, 1986, 1990) rendezését is megszerveztem, természetesen segítőkkel, munkatársaim közreműködésével.

– Ez akkor nagyon fontos volt, mivel egyfajta kapcsolatteremtést tett lehetővé a nyugati országok szakértőivel.

– Igen, az akkori helyzetnek megfelelően tulajdonképpen ezek a konferenciák voltak azok a kitörési pontok, azok a súlypontok, amikor nemzetközivé vált az egyesület, illetve a tevékenység. Ha visszaemlékszem a résztvevőkre, a környező országok mindegyike képviseltette magát. Alig volt olyan európai ország, amelynek képviselője ne jött volna el. A tengerentúlról az Egyesült Államokból, Kanadából az összes nagy cég képviselője minden alkalommal eljött, ez széles körű személyes kapcsolat lehetőségét teremtette meg. Az akkori világban ez volt az egyetlen olyan lehetőség, amely nemzetközi kapcsolatokat teremtett.

– Ha ki kellene emelni a konferenciák közül egyet, melyik a legemlékezetesebb számodra?

– Tulajdonképpen az első alumínium konferencia. A Fémipari Kutató Intézetben, illetve annak területén rendeztük meg a Konferenciát és a kiállítást. Meglátogatott minket Vas Zoltán is, aki nem értette, hogy minek van a „Jó szerencsét” szólás? Én elmondtam neki, hogy ez egy bányász hagyomány, amit a bányász-kohász egyesület is magáévá tett, mely tevékenységének középpontjában tulajdonképpen az emberek állnak, a bányászok-kohászok, bár én kilógtam a sorból, mert gépészmérnöki oklevéllel rendelkezem. Nagy megtiszteltetés, hogy a bányászok-kohászok engem befogadtak, és elismerték azt a tevékenységet, amit a fémkohászati vonalon, az alumíniumfólia-gyártás területén végeztem.

– **Mikor és hogyan sikerült eljutnod először Selmecebányára, a bányász-kohász egyesület megalakulásának helyszínére?**

– Selmecebányával jó kapcsolatot építettünk ki, első sorban az ottani tanácsi szervekkel, egyetemmel, melynek köszönhetően meghívtak a selmeczi napokra. Az egészségi állapotom akkor még lehetővé tette, hogy utazzak és részt vegyek ezeken. Több éven át minden alkalommal jelen voltam a rendezvényeken, természetesen úgy is, mint a szakosztály elnöke, majd később az egyesület alelnöke.

– **Úgy tudom, Selmecebányán élő magyar kollegákkal nagyon jó kapcsolat alakult ki.**

– Igen. A Selmecebányán élő magyarok nagyon szorosan kötődtek a helyi szokásokhoz, és mindenben részt vettek. Mi, akik nagyobb csoporttal vettünk részt a selmecebányai napokon, természetesen a szakosztályokon, összejöveteleken, szoros baráti, emberi kapcsolatba kerültünk velük.

– **Tudom, hogy éveken keresztül – a '70-es, '80-as években – egyik szervezője voltál a selmecebányai professzorsírok ápolásának.**

– Tulajdonképpen Török Bobi és Szalai Jenő volt a két fő régi ember, jó barát, akik révén kialakult az a gyakorlat, hogy minden évben elmentünk Selmecebányára a professzorok sírjainak ápolására, a síroknak a fenntartására, megkoszorúzására, rendben tartására. Ez kialakult gyakorlattá vált, és mi hárman mindig ott voltunk ezeken a hagyománytiszteelő eseményeken. A székesfehérváriak jeleskedtek még nagyjaink sírjának ápolásában.

– **Én az egyesületbe még az egyetemen, 1966-ban léptem be, de gyakorlatilag általad jutottam a közvetlen közelébe. Te szóltál nekem, hogy szívesen vennéd, ha ifjúsági felelősként segíteném az egyesületet. Tudom, hogy nagyon sokan hasonlóan kerültek be az egyesületbe. Sokakkal megszeretteted az egyesületet.**

– Tulajdonképpen a későbbi időben történt ennek az aprópénzre való váltása. Mindig azt igyekeztem tudatosítani a fiatalokban, hogy tevékenykedjenek, vegyenek részt az egyesületi munkákban, mert hallatlan lehetőséget, emberismeretet, tisztességet, gondolkodásmódot ad az egyesületi környezetben való tevékenykedés.

– **Emlékszem arra, amikor a Kőbányai Könnyűfém-mű nagyberuházása folyt, akkor számos segítséget kaptál rajtad keresztül a Kőbányai Könnyűfém-mű a bányász-kohász egyesület más vállalataitól. Mindig azt mondtad, hogy ez az önzetlen munkavégzés az egyesület nélkül nem is létezett volna.**

– Így is van, tulajdonképpen hallatlan eredménye volt a bányász-kohász egyesületi tevékenységemnek, hogy kapcsolatba kerültem a vállalatok vezetőivel, akik az egyesület tagjai voltak, és önzetlenül, minden ellenszolgáltatás nélkül segítettek abban, hogy a fólia beruházást, bővítést meg lehetett csinálni.

A nagyberuházás 1977. január 1-jén indult, és öt nappal az indulás után, január első napjaiban megjelent az akkori Nehézipari Minisztérium Beruházási Főosztályának 3-4 tagja, akik azt kérték, hogy mutassam meg a

jóváhagyott tervdokumentációt, az összes tervet, mondjam meg, kik a kivitelezők.

Partnerekre találtam az Aluterv munkatársaiban a tervezéskor. Naponta mentem az intézetbe, ahol megbeszéltük, hogy miről adjanak terveket. A kivitelezők, a Kohászati Vállalat, Hammer Ferencsel, a csepeli gyárból Soltész Istvánnal az élen, mindenki, amikor megke-restem és elmondtam miről van szó, maximális mértékben segítettek. Gyakorlatilag csak így jöhetett létre az a beruházás időben, a pénzügyi keret pontos betartásával. Bizonyítottan sikeresen zajlott le, hiszen a termelés hozta azokat az eredményeket, amit eredetileg a terv szerint meghatároztak.

– **Elmondhatom, hogy éveken keresztül tapasztaltam, hogy nagyon jó emberismerő voltál, nagyon jól tudtál beszélni az emberek nyelvén, nagyon jól tudtad szervezni a munkájukat. Emlékszem, azt mondtad, hogy ez annak köszönhető, hogy gyermekkorodban olyan környezetben nőttél fel, ahol ezt megtanulhattad.**

– Igen, ez tulajdonképpen életemnek egy nagyon fontos része. Mint ismeretes, Temesváron születtem, ahol mi otthon magyarul beszélünk. Édesapám Gyulán született, a szegedi felsőipari iskolában érettségizett, tehát magyar területről került ki. Az ő édesapja kalaposmester volt, aki a kalaposmesteri bölcsességével tudta azt, hogy a fiát – édesapámat – minden nyáron valamelyik kalapos ismerőshez elküldje cseregyerekként. Cseregyerek volt a szerb, a sváb, a szlovák, a román területen, így gyerekkorában ezeket a nyelveket és az ottani szokásokat, az emberek mentalitását akarva-akaratlanul megtanulta, megismerte és magáévá tette. E szerint élt és nevelt bennünket, illetve nekem is jutott hasonló élmény azáltal, hogy cseregyerekként eltölthettem két hónapot nyáron valamelyik országban. Az életem során, amikor emberekkel kapcsolatba kerültem, ez az alapismeret, alaptapasztalat természetes módon megmaradt.

– **Ennek révén több nyelvet is megtanultál, nagyon jól tudtál több nyelven is kommunikálni.**

– Igen, ez a másik előny, hogy ezeket a nyelveket beszélőkészség-szinten megtanultam. Természetes volt számunkra Temesváron, amikor futballoztunk, hogy a román fiúhoz románul szoltunk, a svábhoz németül, a szerbhez szerbül. Ez magától értetődő volt.

– **Számos elismerést, kitüntetést kaptál az egyesületi munkád, a Kőbányai Könnyűfém-műben és más területen végzett munkáid révén. Melyek voltak ezek?**

– Az egyesületi tevékenységet a z. Zorkóczy Samu (1980), majd Soltész Vilmos-éremmel (1988) jutalmazták, és kaptam MTESZ-díjat. Az OMBKE 1990-ben Tiszteleti Taggá választott. Szakmai munkám elismeréseként Eötvös Loránd-díjat, a „KAB csomagolási fejlesztésért 76” elismerést kaptam. A Munka Érdemrend ezüst fokozatát 1980-ban, az arany fokozatot 1986-ban kaptam.

– **Melyik az a kitüntetés, amelyik kiemelkedik a többi közül, amelyekre a legbüszkébb vagy?**

– Mindegyikre büszke vagyok. Büszke alapvetően az Eötvös-díjra, amely egy nagyobb, átfogó tevékenység elismerése, a MTESZ-díjra, amely az egyesületi tevé-

kenységgel kapcsolatos, de a csomagolásfejlesztési díj is közel áll hozzám. Mind lényeges és fontos díjak.

Kaptam más állami díjakat is. Olyan területeken is elismerést kaptam, mint a honvédségtől (az alumíniumfólia szállítása révén) Honvédelmi Érdemérmét (1985), a Tűzoltóságtól Tűzrendészeti Érmét, ugyanis nálunk sok olyan anyaggal dolgoztunk a fóliagyártás és -nemesítés során, amelyek fokozottan tűzveszélyesek, robbanásveszélyesek voltak, de az Autóklubtól is (ahol tiszteleti tag vagyok) a Magyar Autóklub Érem arany fokozatát.

– **Visszatérve az Alumínium Konferenciákra, készült egy minikönyv, amely a világon egyedülállóan, alumínium fóliára lett nyomtatva. Ennek előzménye is volt, mivel korábban az 1955-ben készült alumínium bélyeg előállításában is közreműködöttél.**

– A posta semmiképpen nem akart alumínium bélyeget, ők a hagyományos papír bélyegben gondolkodtak. Ezért négyen összefogtunk, és megcsináltuk a világ első alumínium bélyegét, egy ötforintos, repülőt ábrázoló bélyeget.

A minikönyv kifejezetten az én ötletem, kezdeményezésem volt. Nagyon sok ellenzője volt, éppen ezért nem is voltak hajlandók hallgatni rám a könyvkötők. Az külön munkát jelentett, hogy meggyőzzem a könyvszakmabelieket. Nagyon büszke vagyok rá, hogy létezik egy alumínium könyv, alumíniumfóliára nyomtatva, ami témájában a konferenciákat írja le, formájában pedig egy használható könyv, nem esik szét, lapozható, olvasható.

– **Tudom, hogy nagyon szeretted az egyesületet. Minden fémkohászati rendezvényen ott voltál, számos alkalommal voltál Selmechányán is. Ez elég sok időt vett igénybe. Ezt a családot hogyan fogadta?**

– Amikor 1955-ben kikerültem Kőbányára, akkor egy új életforma alakult ki. Én minden nap reggel 7 órakor kint voltam a gyárban. Minden nap este leírtam a napi eseményeket egy rövid emlékeztetőben, majd ezt követően leírtam a másnapi teendőket. A családdal kevés időm volt foglalkozni. Lányommal gyakorlatilag csak vasárnap mentünk ki a hadi múzeumhoz az ágyúkhöz. Szerencsém volt, hogy feleségem, Klári hallatlan megértő, segítőkész munkavállalással mindig mellettem állt, és végezte a házimunkát, ezért nálunk kiegyensúlyozott családi kapcsolati rendszer alakult ki. A napi 14 óra munka számomra természetessé vált, és természetes volt mindaddig, amíg az egészségi állapotom ezt lehetővé tette.

– **Az egyesülettel kapcsolatos teendők kikapcsolódást jelentettek, vagy időnként terhes volt ez a feladat?**

– Az egyesületi tagság tulajdonképpen egy nagy szerelem, józan kapcsolati rendszer volt, meggyőződéssel vallottam mindig, hogy az egyesületi tevékenység nagyon fontos, hallatlan segítséget nyújt az emberi kapcsolatok vitelében, bővíti a szakmai ismereteket, és hallatlan segítséget tud adni a mindennapi tevékenységekhez.

– **Említetted, hogy nagyon sok szakmai ismeretet lehetett szerezni az egyesületi tagság révén. Tudom, hogy az egyesület sokszor segítette a tagjait abban, hogy tag-**

jai külföldre eljuthassanak. Hol jártál, ahol olyan tapasztalatokra tettél szert, amelyek az egyesületi tagsággal is összefüggtek?

– Az egyesület segítségét külföldi utakhoz soha nem vettem igénybe, nem kértem, nem is volt rá szükség. Az alumíniumfóliát, amit gyártottunk, a világ minden tájára exportáltuk. Ennek értékesítése, bevezetése, problémák észrevételezése, üzleti kapcsolatok alakítása, ármegállapítások, mind a tevékenységem részei voltak, így nem kellett egyesületi segítséget igénybe venni, viszont egyesületi kapcsolatokat teremtettem azáltal, hogy a különböző országokban, ahol jártam és ahol volt egyesület, a kapcsolatot létrehoztam, ezzel lehetőséget adva arra, hogy az egyesület is kapcsolatba kerüljön más országokkal, nemcsak a környező országokkal, hanem pl. Japánnal, Egyiptommal, Kuvaittal. Miután a fóliát majdnem a világ minden országába értékesítettük, szükség volt arra, hogy a nyelvtudásom révén elmenjek külföldre üzletkötésre, a fólia bevezetésére. Elmesélek egy, a '80-as évek elején megtörtént, nem szokványos esetet, ami a mexikói üzletkötésről szól. A mexikói fél ragaszkodott ahhoz, hogy kipróbálhassa a mi alumíniumfólia anyatekercsünket, mielőtt a tenyerünkbe csap. Én a repülőgépen egy 16 kg-os tekerccsel utaztam, majd Mexikóban a háztartási tekerceslő gépre feltették a tekerceset. A mexikói partnerrel jó üzletet kötöttünk.

– **A magyarországi konferenciákon a külföldi résztvevők devizában fizették a részvételi díjat. Ez devizabevételt teremtett az egyesületnek, és ennek révén lehetett utaztatni az egyesület tagjait. Mennyire hatott ez arra, hogy minél több konferenciát szervezzen az egyesület, melynek révén az egyesület tagjainak lehetősége legyen külföldre utazni?**

– A konferenciákkal kapcsolatos helyzet kialakult, a megadott időszakokon belül újra rendeztünk alumínium konferenciát, majd később pigment konferenciát. Ez automatikussá vált anélkül, hogy külön gondoltam volna arra, hogy az ebből származó bevétel lehetőséget biztosít az egyesület számára egyéb célok érdekében pl. utaztatásra.

Más vonatkozásban is termeltem devizát a Magyar Állam számára. Nyugdíjba vonulásom után, 1986-tól szakértőként dolgoztam számos országban: Norvégiában, Svédországban, Dániában, egészen Japánig. Srí Lankában UNIDO-szakértőként dolgoztam. Az akkori miniszter, Székér Gyula, állami kapcsolata révén járt Ceylonban, és ott megállapodásokat kötött, hogy magyar segítséget adunk az ottani alumíniumipar fejlesztéséhez. Hazaérkezve Székér Gyula engem jelölt meg, hogy ezt a kapcsolatot váltsam valóra. Ilyen alapon jártam számos alkalommal Ceylonban, és tevékenykedtem az ottani, elsősorban alumíniumipar létrehozásában, megvalósításában, az ottani emberek oktatásában. Ez a kapcsolat így alakult ki.

– **Beszéljünk a Kőbányai Könnyűféműről. Végül is Kőbányán világszínvonalú, alumíniumfólia hengerlésére alkalmas, illetve nemesítésre alkalmas gyárat sikerült kiépíteni, amiben a Te érdemeid vitathatatlanok, különösen azért is, mert abban az időben a gépparknál**

elsősorban a szocialista gyártású berendezések jöhetnek számításba, de neked sikerült Kőbányára valóban világszínvonalú nyugati berendezéseket telepíteni.

– Ez hosszú és nehéz munka eredménye volt. Nehéz volt meggyőzni az illetékes hatóságokat arról, hogy egy használt, de világszínvonalú alumíniumfólia-gyárat vegyünk meg. Sokáig a szememre vetették, hogy konzerválom a régi technológiát, nem haladok az új technológiákkal, az új irányzatokkal. Én úgy érzem, hogy talán mégsem volt téves intézkedés, hogy kieroszakoltam a használt japán Kikona-i üzem megvételét, hiszen ebből olyan előnyeink származtak, amit nem is éreztem előre. Az ölembe hullott egy egész gyár tervdokumentációja. Amikor ideszállították az egy hajónyi berendezést, felépíthettük a Kőbányai Könnyűfémművet. Az Aluterv hallatlan jó partner volt, élén Zámbo Jánossal, de alapvetően az ottani szakemberekkel; Láng Jenő, Golyán Géza, Meskó Gyula, Katz Pista nevét említem. Ők mindannyian partnerek voltak abban is, hogy nap mint nap minden este fogadtak a tervező intézetben, és megbeszéltük, hogy másnapra milyen terveknek tesznek át magyarrá a japán tervekből. Számos kitudó szakember segítette a munkámat, Acsády Pista nevét külön is említem, de ne vegyék rossz néven azok (akik munkáját ezúttal is köszönöm) akiket most nem sorolok fel.

– **A Kőbányai Könnyűfémmű Kecskeméti Gyáregységének – a pigmentpaszta gyárnak – a létrehozásában komoly érdemeid vannak. A KÖBAL 40 éves évfordulóján készült könyv (1989) erről is részletesen beszámol, azaz a gyár létesítésének körülményeiről, ezért a pigmentpaszta-gyártásról most csak néhány fontosabb gondolatot kérek tőled.**

– Hauska Miklós keresett meg engem azzal, hogy a pigmentgyártás nem jó helyen van a budafoki gyárban, nem foglalkoznak vele megfelelően, nem is érdekli őket, ezért szívesen átjönne hozzánk. Így került át a pigment hozzánk. Hauska Miklósban nagyszerű munkatársat találtam, aki kiválóan ismerte a pigmentgyártás csínját-bínját, számos szabadalma volt e területen. Ezt bizonyították a tények.

– **A Kőbányai Könnyűfémmű a kecskeméti gyáregységgel együtt ma már a múlté, ezt Te hogy éled meg?**

– Nem mondhatom azt, hogy túl nagy örömmel látom ezeket a dolgokat, de megértem azt, ha ma gazdagságtalan, környezetszennyező a kőbányai fólia tevékenység, azt meg kell szüntetni. Miután ez a döntés megszületett, utána már úgy éreztem, hogy helyes, ha a berendezéseket megpróbálják értékesíteni. Értékesítettek úgy-ahogy, bár pontosan nem kísértem figyelemmel az eseményeket, mondhatom fáj, hogy életem művét szétcincálták, a berendezések a világ különböző tájaira kerültek.

– **Hallatlan nagy tudás ment veszendőbe, hiszen a Kőbányai Könnyűfémmű az ismereteinek nagyon komoly részét a francia együttműködés révén szerezte. Miután megszűnt a gyár, használhatatlanná vált a megszerzett szellemi tőke.**

– A francia együttműködés úgy jött létre, hogy a fóliánemesítő gépek olasz szállítója a know-how-t a francia Cegedur fóliaüzemeiből, Froges-ból adta. Így kerültem 1969-ben kapcsolatba a francia Cegedur-rel. Miután az akkori MAT vezetés is velük kötött megállapodást, az a lehetőség adódott, hogy a Cegedur-rel kötött megállapodás anyagi részét építsük be a trösztli megállapodásba. Úgy érzem, ez lényeges segítség volt a Kőbányai Könnyűfémműnek. Olyan ismeretanyagot kaptunk, amely világszínvonalú volt.

– **Nyugdíjba vonulásodat követően is szinte minden egyesületi rendezvényen ott voltál. Hogy látod az egyesület jövőjét?**

– Az egyesület jövőjét a tevékenysége, az emberek, az egyesületi tagok beszerzése, azok munkálkodása együttesen jelenti. Nagyon kemény feltételei vannak annak, hogy az egyesület fennmaradása biztosított legyen. Be kell szervezni egyre több tagot, elsősorban a fiatalságot. Nagyon fontos az egyetemen való egyesületi tevékenység. Nyugdíjba vonulásom után is elkötelezett vagyok az egyesületi életben való részvételben, igyekszem jelenlétemmel, felszólalásaimmal, állásfoglalásaimmal abba az irányba vinni a közös tevékenységünket, hogy az az egyesület jövője szempontjából hasznos legyen.

Molnár István

Személyi Hírek

Holoda Attila kinevezése

Holoda Attilát, a MOL Nyrt. Eurázsiai Kutatás-termelés igazgatóját, az OMBKE alelnökét, a Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztály elnökét, a Magyar Bányászati Szövetség elnökét 2012. augusztus 21-ével a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium *energetikáért felelős helyettes államtitkárának* nevezték ki.

Kinevezéséhez gratulálunk és felelősségteljes munkájához sok sikert kívánunk!

A Miskolci Egyetem rektorának kitüntetése

A Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Önkormányzat *Rákóczi-lánccal* tüntette ki *dr. Patkó Gyulát*, a Miskolci Egyetem rektorát, aki a kitüntetés átvételkor úgy nyilatkozott, hogy azért is örül, mert ez ráirányítja a figyelmet az általa vezetett intézményre.

Mindnyájunk nevében gratulálunk, és további sikereket kívánunk!

Szerkesztőség